

Arrest

nr. 301 638 van 15 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 november 2023.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 29 november 2022 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij het, ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekster voert aan dat zij niet naar Albanië kan terugkeren aangezien zij haar dochter dan in België zal moeten achterlaten. Verder vreest verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst opnieuw te worden blootgesteld aan een gewelddadige behandeling vanwege haar broer F. omwille van haar scheiding, alsook vreest zij de algemene situatie in Albanië. Verzoekster voegt toe dat zij geen werk, geen onderdak en geen ondersteuning zal kennen in Albanië. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoekster niet aantoont dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar broer geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Verder overweegt de commissaris-generaal dat, voor zover verzoekster aangeeft dat zij in Albanië geen onderdak, werk of ondersteuning zal hebben, uit de informatie blijkt dat slachtoffers van huiselijk geweld terecht kunnen bij verschillende organisaties en dat meerdere diensten inspanningen leveren om slachtoffers naar de juiste instanties door te verwijzen, alsook dat uit niets blijkt dat verzoekster – die haar middelbare school afwerkte, getuigt van de nodige zelfredzaamheid en nog in contact staat met vrienden in Albanië – niet in staat zou zijn om eigen onderdak en werk te regelen in Albanië. Met betrekking tot de echtscheiding met haar man, merkt de commissaris-generaal op dat dit een louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk motief betreft dat geen verband houdt met de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Voor het overige meent de commissaris-generaal dat verzoekster zich beperkt tot het verwijzen naar de algemene situatie in Albanië, waaruit geen persoonlijk risico in hoofde van verzoekster kan worden afgeleid.

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.2. Verzoekster gaat in het verzoekschrift op uitgebreide wijze in op de (actuele) problematiek van huiselijk geweld in Albanië, waartoe zij citeert uit diverse persartikels en rapporten – waarvan sommigen worden gevoegd aan het verzoekschrift (stukken 3-5) – en rechtspraak van de Raad. Er dient evenwel op worden gewezen dat in casu niet wordt betwist dat verzoekster het slachtoffer is geworden van huiselijk geweld vanwege haar broer F., zodat verwijzing naar algemene rapporten te dezen hier niets aan toevoegt.

Hoewel aldus wordt aangenomen dat verzoekster het slachtoffer werd van psychologisch en fysiek geweld vanwege haar broer F., dient erop gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekster in casu niet slaagt.

De commissaris-generaal motiveert, op basis van de gegevens en de informatie waarnaar wordt verwezen en die wordt opgenomen in het rechtsplegingsdossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7), op goede gronden dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar broer F. – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal stelt met verwijzingen naar verzoeksters verklaringen in de bestreden beslissing als volgt: “Hoewel de eerste politieagent die ter plaatse kwam enkel met uw vader sprak en niet controleerde wat er effectief gaande was, slaagde u er nadien wel in om klacht in te dienen tegen uw broer (NPO p. 10). De verpleegkundige in uw dorp stuurde u door naar Pukë, waarna de verpleegkundige in het ziekenhuis van Pukë de politie verwittigde. De politie kwam ter plaatse en nam uw verklaringen af. U werd daarna ondergebracht in een vluchthuis in Shkodër en in Tirana, waar u verbleef tot aan uw vertrek uit Albanië in december 2021. Hoewel uw broer er in slaagde om aanvankelijk onder te duiken, werd hij gearresteerd door de politie in december 2021, waarna u een beschermingsbevel kreeg dat een jaar geldig is tot december 2022. Uw broer werd in oktober 2022 veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van 16 maanden (NPO 10-12). Dat de rechtbank u uitdrukkelijk te kennen gaf u niet 24 uur op 24 uur te zullen bewaken, betekent niet dat afdoende bescherming niet voorhanden zou zijn (NPO p. 11). Afdoende politiebescherming houdt immers niet in dat u de klok rond een agent voor uw lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de personen die u belagen eventueel worden gearresteerd en vervolgd, wat wel degelijk gebeurd is, gelet op voorgaande vaststellingen. U erkent voorts zelf dat de Albanese staat u bescherming wilt geven indien u opnieuw problemen zou kennen met uw broer (notities van het persoonlijk onderhoud p. 8, 12).”

Verzoekster voert in het voorliggend verzoekschrift aan dat de vraag rijst of haar veiligheid kan worden gewaarborgd indien zij terugkeert naar Albanië nu de strafrechtelijke sancties tegen haar broer zijn haat en deze van haar vader hebben versterkt tegenover haar. Verzoekster argumenteert dat zij geen vertrouwen meer had in de capaciteit van de Albanese instanties om haar bescherming te bieden ten aanzien van haar broer. De Raad benadrukt dat uit voormelde pertinente vaststellingen blijkt dat verzoekster in het verleden wel degelijk bescherming kreeg vanwege de Albanese autoriteiten tegenover haar broer, hetgeen zij ook uitdrukkelijk erkent in het verzoekschrift, alsook dat zij zelf aangeeft dat de Albanese autoriteiten haar bescherming willen geven indien zij opnieuw problemen zou kennen met haar broer (administratief dossier, NPO, p. 12). Bijgevolg is de argumentatie in het verzoekschrift een loutere blote bewering dewelke niet overeenstemt met haar verklaringen en de beschikbare landeninformatie.

Verzoekster betoogt voorts dat de voorstelling van de commissaris-generaal als zou er voldoende beschermingsmaatregelen bestaan voor slachtoffers van huiselijk geweld te simplistische is. Onder verwijzing naar diverse persartikels en rapporten (onder meer verzoekschrift, stukken 3-5), vervolgt verzoekster dat het nagenoeg onmogelijk is om zich elders in Albanië te vestigen om te kunnen ontsnappen aan het geweld, dat de toepassing en doeltreffendheid van het wettelijk kader op grote schaal wordt bekritiseerd en dat de wetgeving, maatregelen ter bescherming en bewustmakingscampagnes niet per se leiden tot effectieve bescherming, te meer daar corruptie nog welig tiert in Albanië – hetgeen ook door België wordt erkend “op het internationaal toneel”, aldus verzoekster.

Uit een samenlezing van alle voorliggende informatie, waaronder de laatste COI Focus “Albanië Algemene Situatie” van 15 december 2022, dat een hoofdstuk over huiselijk geweld bevat en werd overgemaakt door de verwerende partij, blijkt dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen verschillende keren gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)rechtgenoot van het slachtoffer. De verbeteringen aan de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties verzekeren verder dat vrouwen en meisjes die geweld ervaren ook onmiddellijk politiebescherming krijgen wanneer ze hiervan een melding doen, dat er opnieuw sprake is van preliminary protective orders en dat slachtoffers onmiddellijk (samen met de kinderen) in een shelter opgevangen worden. Voor het eerste beschermt de wet ook vrouwen zonder dat ze een formele band

(huwelijks- of samenlevingscontract) met de dader hebben, zo ook werden nieuwe provisie opgenomen over de verwijdering van de dader uit de woning en werd er ingevolge deze vernieuwde wetgeving het initiatief genomen een speciale database te creëren die alle zaken die bij de rechtbanken hangende zijn samenbrengt en coördineert. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in alle gemeenten een coördinatiemechanisme (Referral Mechanism against Domestic Violence) aanwezig, waarbij verschillende lokale instellingen (politie, ngo's, gemeentediensten, school, gezondheidscentra) samen reageren op gedetecteerde gevallen van huiselijk geweld, wat ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Daarnaast werd ook één unieke, nationale hulplijn voor vrouwen die hulp zoeken tegen huiselijk geweld in het leven geroepen en werden voorzieningen zoals vluchthuizen, advies- en gezondheidscentra en centra voor juridische bijstand verder uitgebouwd. Zo is er sprake van een nationaal centrum voor de behandeling van slachtoffers van huiselijk geweld en van het LILIUM Crisis Management Centre for sexual violence cases dat de klok rond gezondheidsbijstand verleent. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie voor – de huidige dateert van juni 2021 en beslaat de periode 2021-2030 – om huiselijk geweld drastisch te verminderen. In 2022 heeft Albanië tevens de International Labour Organisation Convention on Violence and Harassment in the World of Work onderschreven. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht.

Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau Child Protection Units actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderschermingslijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

De landeninformatie die verzoekster aanhaalt is niet van aard om een ander licht te werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op recentere landeninformatie dan deze van verzoekster. De kern van deze analyse is dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Daarbij worden verschillende positieve wetgevende ontwikkelingen, trainingen aan politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen, het bestaan van een coördinatiemechanisme op gemeentelijk niveau, het bestaan van een nationale hulplijn voor vrouwen en het bestaan van bewustwordingscampagnes aangestipt. Verder wordt er op gewezen dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld en dat slachtoffers van huiselijk geweld terecht kunnen bij verschillende organisaties. Ook wordt aangestipt dat er bij belemmering van rechtsgang een beroep kan worden gedaan op een Ombudsman.

Tevens blijkt op basis van de voorliggende landeninformatie dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit de voorliggende landeninformatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Uit de landeninformatie blijken tevens concrete realisaties en initiatieven in de strijd tegen corruptie.

De Raad betwist niet dat er nog ruimte voor verbetering is – onder meer op vlak van gerechtelijke vervolging –, doch uit de voorliggende landeninformatie blijkt niet dat er in Albanië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming tegen huiselijk geweld, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn in dit geval. De commissaris-generaal besluit dan ook terecht dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten

aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er te dezen nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. De Raad besluit dat de (uitvoering van de) maatregelen die in Albanië werden/worden genomen op vlak van bescherming tegen huiselijk geweld niet perfect zijn, maar ook niet louter theoretisch. Het is bijgevolg aan verzoekster om aan te tonen dat zij geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, quod non in casu zoals blijkt uit het voorgaande.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekster toont derhalve niet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt.

In zoverre verzoekster in dit verband nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekster toont derhalve niet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt.

2.3. Aangaande de motivering van de commissaris-generaal dat verzoekster – die haar middelbare school afwerkte, getuigt van de nodige zelfredzaamheid en nog in contact staat met vrienden in Albanië – niet aantoonde dat zij niet in staat zou zijn om eigen onderdak en werk te regelen in Albanië, merkt verzoekster in het verzoekschrift op dat zij niet kan terugkeren naar haar familie, dat zij geen netwerk heeft in Albanië – hetgeen ook blijkt uit het gegeven dat zij in België slechte kennissen heeft gemaakt en werd veroordeeld in een drugszaak –, dat een leven opbouwen in Albanië zonder netwerk jaren zou duren en zij bovendien niet langer onder de voorwaarden valt om in een vluchthuis ondergebracht te worden. De Raad wijst er vooreerst op dat uit verzoeksters verklaringen wel degelijk blijkt dat zij nog in contact staat met vrienden uit het middelbaar (administratief dossier, NPO, p. 5) en zij bijgevolg wel degelijk beschikt over een zeker netwerk in Albanië. Daarnaast doet het enkele feit dat verzoekster niet in aanmerking zou komen om opnieuw onderdak te vinden in een vluchthuis, geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat slachtoffers van huiselijk geweld terecht kunnen bij verschillende organisaties en dat meerdere diensten ook inspanningen leveren om slachtoffers naar de juiste instanties door te verwijzen, dat verzoekster hoe dan ook getuigt van de nodige zelfredzaamheid – zij diende klacht in tegen haar broer, slaagde erin haar echtgenoot te overtuigen om te scheiden en vond werk en onderdak in België –, dat verzoekster haar middelbare school afwerkte en dat zij over een zeker netwerk beschikt in Albanië, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster in staat is om eigen onderdak en werk te regelen in Albanië.

Waar verzoekster in dit verband nog opmerkt dat zij vreest te zullen worden gediscrimineerd als alleenstaande, gescheiden vrouw in haar zoektocht naar werk of onderdak, zij verwijst naar landeninformatie waaruit blijkt dat vrouwen en kinderen in Albanië geconfronteerd worden met een lage mate van zelfredzaamheid, een gebrek aan vrijheid en een zorgwekkende mate van blootstelling aan geweld – en zij hekelt dat de commissaris-generaal dit niet heeft onderzocht, stelt de Raad vast dat verzoekster noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding heeft gemaakt van dergelijke vrees voor discriminatie, zodat het niet ernstig is om de commissaris-generaal te verwijten hiernaar geen onderzoek te hebben gedaan. Voorts dient erop gewezen dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster maakte doorheen haar verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en zij brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op haar persoon

betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Albanië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Te meer daar verzoekster niet aantoont dat het haar in geval van eventuele problemen in de toekomst in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt.

2.4. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, gaat zij eraan voorbij dat zij niet aantoont dat zij met betrekking tot de door haar verklaarde problemen en in geval van eventuele nieuwe problemen in de toekomst niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Zij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Voor het overige komt verzoekster niet verder dan het uiteenzetten van een louter theoretisch betoog, het poneren van een vrees, het volharden in eerder afgelegde verklaringen, het bekritisieren en minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het verwijzen naar algemene landeninformatie, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift de overige motieven, opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat. Deze motieven blijven aldus overeind, worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt zij een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 december 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 staat onder eed en tolkt Albanees – Nederlands.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van haar verzoek om te worden gehoord, stelt verzoekster dat de feiten die aan haar beschermingsverzoek ten grondslag liggen op zich niet worden betwist, maar dat in eerste instantie moet worden onderzocht of de mogelijkheden tot bescherming in haar land van herkomst voldoende effectief zijn. Zij stelt dat uit objectieve informatie blijkt dat de kwaliteit van de rechtsbescherming er mogelijk wel is verbeterd, maar er zich tegelijkertijd een probleem stelt van effectiviteit en toegang tot de rechter: in de strijd tegen corruptie zijn tal van rechters ontslagen zodat justitie onderbemand is en een procedure om bescherming te verkrijgen jaren in beslag kan nemen en dus niet efficiënt verloopt. Betreffende haar situatie in België licht verzoekster nog toe dat zij na haar scheiding problemen heeft gekend, maar dat het nu beter met haar gaat: zij verblijft hier al lang, is goed geïntegreerd, spreekt Frans, heeft onderdak en werkt en heeft opnieuw contact met haar dochter, die hier verblijft bij haar ex-echtgenoot die zelf geen legale verblijfsstatus heeft. Verzoekster besluit dat zij in België leeft in een goede context en dat dit niet het geval zal zijn bij terugkeer naar Albanië, waar zij steeds is geconfronteerd met geweld, waar zij als vrouw niet dezelfde rechten heeft als mannen en waar zij geen beroep meer kan doen op een netwerk, gelet op haar lange afwezigheid en de verbroken contacten met haar familie.”

5. Verzoekster brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 24 oktober 2023.

Verzoeksters betoog ter zitting betreft grotendeels een loutere herhaling van argumenten en elementen die zij reeds eerder uitgebreid heeft aangehaald, en waar al terdege rekening mee werd gehouden en waarop uitgebreid wordt ingegaan en omstandig over geoordeeld in de beschikking. Het louter hernemen van diezelfde elementen of het beknopt aanvullen ervan middels algemene opmerkingen en algemene bedenkingen, is niet van aard om een ander licht te werpen op hetgeen hierover uitvoerig werd vastgesteld en omstandig uiteengezet in de beschikking van 24 oktober 2023.

Verzoekster laat ter zitting geheel na concrete en dienstige elementen en argumenten bij te brengen die vermogen een ander licht te werpen op de kern van voornoemde beschikking, met name dat zij niet aantoonbaar dat het haar met betrekking tot haar problemen en vrees in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt.

Verzoekster laat na om concreet en inhoudelijk in te gaan op de vele vaststellingen in de beschikking die also doen oordelen. Ze gaat er immers niet, laat staan concreet op in en formuleert geen concrete repliek met betrekking tot de gronden van de beschikking die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Het doel van een vraag tot horen bestaat er evenwel in om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekster blijft hiertoe dus in gebreke. Ze geeft weliswaar op algemene wijze te kennen het niet eens te zijn met de gronden van de beschikking, maar brengt geen concrete en valabele argumenten of elementen bij teneinde hierop een ander licht te doen schijnen.

Waar verzoekster ter zitting op algemene wijze oppert dat in eerste instantie moet worden onderzocht of de mogelijkheden tot bescherming in haar land van herkomst voldoende effectief zijn, gaat zij eraan voorbij dat Albanië bij het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 als veilig land van herkomst werd aangeduid op basis van artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg komt het aan verzoekster toe om substantiële redenen op te geven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen. Zij dient in concreto aan te tonen dat het haar met betrekking tot haar problemen en vrees aan nationale bescherming ontbreekt. Zij blijft hiertoe echter in gebreke, zoals eerder omstandig werd vastgesteld en uiteengezet in de beschikking onder punt 2.2. Verzoekster slaagt er niet in het minst in die concrete beoordeling, in punt 2.2., in een ander daglicht te plaatsen. Daar wordt uitgebreid uiteengezet dat, hoewel er nog ruimte is voor verbetering, er in Albanië in het algemeen voldoende overheidsbescherming aanwezig, toegankelijk en beschikbaar is tegen huiselijk geweld. Het louter opnieuw aanhalen van elementen waarop in de beschikking reeds concreet werd ingegaan en waarover werd geoordeeld, zoals waar verzoekster ter zitting opnieuw op corruptie in haar land van herkomst wijst, is vanzelfsprekend niet van aard aan die beoordeling afbreuk te doen.

Met haar algemene, niet onderbouwde bewering ter zitting dat de procedure om bescherming te verkrijgen in Albanië jarenlang kan duren en dus niet efficiënt verloopt, toont verzoekster verder niet aan alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming afdoende te hebben benut, laat

staan te hebben uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. De Raad herhaalt en benadrukt dat, zoals eerder in de beschikking werd vastgesteld, verzoekster in het verleden wel degelijk bescherming kreeg vanwege de Albanese autoriteiten tegenover haar broer, wat zij ook uitdrukkelijk erkent in het verzoekschrift, alsook dat zij zelf aangeeft dat de Albanese autoriteiten haar bescherming willen geven indien zij opnieuw problemen zou kennen met haar broer (administratief dossier, NPO, p. 12). Dat verzoekster in geval van eventuele problemen in de toekomst geen beroep meer zou kunnen doen op de lokale en/of hogere autoriteiten in Albanië blijkt nergens uit en toont zij op generlei wijze aan. Zij maakt niet op concrete wijze aannemelijk dat zij in Albanië geen toegang meer zou hebben tot politie en justitie en dat het haar in geval van eventuele problemen aan hulp en/of bescherming vanwege haar nationale autoriteiten zou ontbreken.

Waar verzoekster ter zitting betoogt dat zij in België in een goede context leeft, maar dit niet het geval zal zijn bij terugkeer naar Albanië waar zij steeds werd geconfronteerd met geweld, waar zij als vrouw niet dezelfde rechten zou hebben als mannen en waar zij geen beroep meer zou kunnen doen op een netwerk, gelet op haar lange afwezigheid en de verbroken contacten met haar familie, beperkt zij zich tot het herhalen van elementen die zij al eerder aanbracht en waarop reeds uitgebreid werd ingegaan in en waarover werd geoordeeld in de beschikking. De Raad verwijst hiervoor naar de vaststellingen in punt 2.3. van de beschikking, waarbij onder meer wordt opgemerkt dat, gelet op haar zelfredzaamheid en het gegeven dat uit haar verklaringen blijkt dat zij wel degelijk beschikt over een zeker netwerk in Albanië, er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster wel degelijk in staat is om eigen onderdak en werk te regelen dat land, en stelt vast dat verzoekster er op zitting niet in slaagt hier middels concrete en dienstige elementen afbreuk aan te doen. Het louter vasthouden aan eerdere verklaringen en argumenten werpt geen ander licht op wat hierover eerder concreet werd vastgesteld en geoordeeld in de beschikking. Dat zij niet dezelfde rechten zou hebben als mannen is verder een loutere bewering die geen grond vindt in de landeninformatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier.

De Raad wijst er verder nog op dat een langdurig verblijf en integratie in België niet relevant zijn in het kader van een verzoek om internationale bescherming, waarbij de vrees voor vervolging in of het risico op ernstige schade bij terugkeer naar het land van herkomst dient te worden onderzocht. Dat verzoekster al lang in België verblijft, waar zij in een drugszaak werd veroordeeld en een tijdje in de gevangenis heeft gezeten waarna zij onder elektronisch toezicht vrijkwam, en hier naar eigen zeggen goed geïntegreerd is, Frans spreekt, onderdak en werkt heeft en opnieuw contact heeft met haar dochter, die hier bij haar ex-echtgenoot verblijft die volgens verzoeksters verklaringen zelf geen legale verblijfsstatus heeft, betreft elementen die slechts betrekking hebben op verzoeksters situatie hier in België, maar die geen uitstaans hebben met de beoordeling van haar situatie in haar land van herkomst Albanië. Deze elementen kunnen dus ook niet worden weerhouden om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

6. Gelet op wat voorafgaat, wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 24 oktober 2023 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES